

Sygn. akt: I C 978/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa H. S.

przeciwko W. Ł.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 978/18

UZASADNIENIE

Powódka – H. S. złożyła pozew przeciwko pozwanej W. Ł. pozew o zapłatę kwoty 990,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia 30 sierpnia 2018 roku oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana zniszczyła drzwi, które nie nadają się do naprawy, jak również, że nie zwróci powódce żadnych pieniędzy.

Nakazem zapłaty z dnia 14 września 2018 roku, wydanym w sprawie I Nc(...), Sąd Rejonowy w C. uwzględnił roszczenie powódki H. S. w całości i orzekł o kosztach procesu.

W przepisany terminie pozwana W. Ł. złożyła sprzeciw, którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości podnosząc zarzut niezasadności żądania powoda oraz wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, że nie ma żadnego związku ze zniszczeniem drzwi w budynku, w którym mieszkała do sierpnia 2018 roku. Wskazała, że pozostaje w konflikcie z powódką i to było przyczyną opuszczenia nieruchomości, na której zamieszkiwała wspólnie z powódką.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 maja 2017 roku powódka H. S. w P.H.U.P (...) J. K., H. (...) sp. jawna w C. zakupiła i zamówiła usługę budowlaną – montażową drzwi wejściowych do klatki schodowej w domu jednorodzinnym, którego jest współwłaścicielką. Koszt drzwi i usługi wynosił kwotę 990,00 złotych.

bezsporne, nadto dowód: faktura VAT (...) k. 4.

W domu jednorodzinnym mieszkała również, przez około 10 lat, pozwana W. Ł. ze swoim konkubentem L. S.. Po jego śmierci pozwana nadal zamieszkiwała w tym budynku i sprawowała opiekę nad R. S.. Z uwagi na konflikt z powódką pozwana pod koniec lipca 2018 roku wyprowadziła się z nieruchomości.

bezsporne

W dniu 10 lipca 2017 roku funkcjonariusz M. K. pełniący dyżur w KPP w C. przyjął od powódki H. S. ustne zawiadomienie o przestępstwie z art. 190 § 1 kk i art. 217 § 1 kk oraz tego samego dnia sporządził protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie.

W lipcu 2017 roku funkcjonariusz Policji M. K. nie brał udziału w żadnej interwencji w miejscu zamieszkania H. S..

dowód: informacja KPP w C. z dnia 24 stycznia 2019 roku k. 56.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka H. S. domagała się zasądzenia od pozwanej odszkodowania za szkodę polegającą na bezprawnym zniszczeniu drzwi wejściowych do budynku jednorodzinnego, w którym do końca lipca 2018 roku strony procesu wspólnie zamieszkiwały.

Z powyższego wynika zatem, że tak dookreślona podstawa faktyczna roszczenia wskazuje na konieczność dokonania oceny prawnej przedstawianych stanów faktycznych w oparciu o reżim odpowiedzialności deliktowej.

Podstawy odpowiedzialności deliktowej ujęte są w art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Dla zaistnienia odpowiedzialności z tytułu deliktów konieczne jest zawsze współistnienie trzech przesłanek, a mianowicie powstanie szkody – rozumianej jako uszczerbek w dobrach prawem chronionych osoby pokrzywdzonej, wystąpienie zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem i szkodą.

Zdarzenia, z którymi ustawa łączy obowiązek naprawienia szkody uregulowane są różnie, w zależności od tego czy dotyczą one czynów własnych, czynów cudzych, wyrządzone szkody przez rzeczy czy działanie siły przyrody, przy czym zdarzenia te są jednoznaczne z przyczyną sprawczą szkody tylko w odniesieniu do odpowiedzialności za wyrządzenie szkody czynem własnym, a przy odpowiedzialności za cudze czyny występuje sprawca bezpośredni oraz pośredni, który w razie zaistnienia określonych okoliczności odpowiada za skutki zaistnienia przyczyny sprawczej szkody. Zdarzenia które rodziły własną odpowiedzialność odszkodowawczą polegają – zgodnie z art. 415 k.c. – na zawinionym,

bezprawnym zachowaniu sprawcy szkody. Jeżeli przy tym między zdarzeniem a powstałą szkodą istnieje normalny związek przyczynowy, sprawca winien naprawić powstałą szkodę.

Podstawowe znaczenie dla możliwości przypisania sprawcy szkody odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na art. 415 k.c. ma zatem określenie zdarzenia, za które podmiotowi przypisywana jest odpowiedzialność (czyn sprawcy). Przy czym czynem tym może być działanie, jak i zaniechanie, a za bezprawne należy kwalifikować czyny zakazane przez przepisy prawne, bez względu na ich źródła, mające charakter abstrakcyjny, nakładające powszechny obowiązek określonego zachowania, a więc nakazując lub zakazując generalnie oznaczonym podmiotom określonych zachowań w określonych sytuacjach. Za bezprawne uznaje się także zachowania sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albo dobrymi obyczajami, a więc normami moralnymi powszechnie akceptowanymi w całym społeczeństwie lub grupie społecznej. Działanie (zaniechanie) sprawcy musi być przy tym zawinione. Przez winę rozumieć zaś należy możliwość postawienia danej osobie zarzutu, że nie zachowała się prawidłowo (tj. zgodnie z prawem i zasadami współżycia społecznego), chociaż mogła i powinna tak się zachować. Innymi słowy, że w konkretnej sytuacji dopuściła się ona nagannej decyzji odnoszącej się do podjętego przez niego bezprawnego czynu. Takie ujmowanie winy stanowi konsekwencję posługiwania się na gruncie prawa cywilnego kategoriami analogicznymi do pojęcia winy w prawie karnym, a jednocześnie dominacji koncepcji normatywnej winy (por. B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, Wina jako podstawa..., s. 88; Z. Radwański, Zobowiązania..., s. 198; W. Czachórski, Zobowiązania..., s. 204; Z. Banaszczyk (w:) Kodeks..., s. 1215).

Zgodnie z regułami wynikającymi z treści art. 6 k.c. i 232 k.p.c. na powódzie ciąży w procesie cywilnym obowiązek udowodnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego. Zatem to strona powodowa - H. S. winna wykazać w toku niniejszego procesu, że to właśnie pozwana W. Ł. dokonała zniszczenia drzwi oraz, że wysokość tej szkody opiewa na sumę wskazaną w pozwie. Tym bardziej, że sam fakt zniszczenia drzwi nie był sporny pomiędzy stronami, albowiem strona pozwana W. Ł. kwestionowała jedynie zasadność roszczenia, twierdząc, że nie zniszczyła przedmiotowych drzwi wejściowych, jak również jego wysokość.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała aby szkoda w postaci zniszczenia drzwi została dokonana przez pozwaną W. Ł..

Okoliczności powyższych nie potwierdził, w szczególności, zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy w postaci zeznań świadków A. K., I. K. i Z. S..

W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków nie zasługują na wiarę albowiem są one sprzeczne i wzajemnie się wykluczają zarówno co do osoby i przebiegu rzekomego zdarzenia zniszczenia drzwi, daty dokonania tego zniszczenia, jak również interwencji Policji na miejscu zdarzenia. Mianowicie świadek A. K. zeznał, że słyszał jak pozwana W. Ł. tłukła drzwi, mimo iż jej nie widział, a hałasy miały miejsce przed 17.00, a następnie, że o tym aby zrobiła to pozwana dowiedział się od powódki (dowód: zeznania świadka A. K. 00:08:24 – 00:17:10 k. 51v), świadek I. K. – małżonka A. K., zeznała, że o zdarzeniu dowiedziała się od swojej ciotki H. S. i nie widziała aby pozwana niszczyła drzwi (dowód: zeznania świadka I. K. 00:22:12 k. 52), natomiast świadek Z. S. oświadczył, że uszkodzenie drzwi musiało nastąpić w nocy, albowiem na drugi dzień około godziny 8 rano zobaczył, iż drzwi są pocięte siekierą od środka, uszczelki pourywane i nie można było dobrze zamknąć drzwi. Jednocześnie świadek zeznał, że nie słyszał żadnych hałasów w nocy (dowód: zeznania świadka Z. S. 00:29:41 k. 52).

Odnosząc się natomiast do interwencji Policji w związku z tym zdarzeniem, to zeznania świadków są nie tylko wzajemnie sprzeczne, ale również nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym w postaci informacji z KPP C. z dnia 24 stycznia 2019 roku. Świadek A. K. zeznał bowiem, że na miejsce zdarzenia przyjechała Policja nieoznakowanym samochodem, a funkcjonariusze nie byli w mundurach, przy czym nie było to tego samego dnia, w którym słyszał hałasy (dowód: zeznania świadka A. K. 00:08:24 – 00:17:10 k. 51v), świadek I. K. – małżonka A. K. zeznała, że widziała jak Policja, która przyjechała cywilnym samochodem, robiła zdjęcia, a funkcjonariusze mieli kurtki z napisem (...), a jednym z funkcjonariuszy był M. K.. Ponadto świadek ten podkreślił, że podczas interwencji Policji mąż był w pracy (dowód: zeznania świadka I. K. 00:22:12 k. 52). Świadek Z. S. oświadczył, że funkcjonariusze

Policji przyjechali policyjnym oznakowanym samochodem, było ich dwóch i byli w mundurach (dowód: zeznania świadka Z. S. 00:29:41 k. 52). Natomiast z informacji KPP w C. z dnia 24 stycznia 2019 roku jednoznacznie wynika, że w lipcu 2017 roku funkcjonariusz Policji M. K. nie brał udziału w żadnej interwencji w miejscu zamieszkania H. S.. Jedyne w dniu 10 lipca 2017 roku pełniąc dyżur w KPP w C. przyjął od powódki H. S. ustne zawiadomienie o przestępstwie z art. 190 § 1 kk i art. 217 § 1 kk oraz tego samego dnia sporządził protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie (dowód: informacja z KPP w C. z dnia 24 stycznia 2019 roku k. 56).

Wobec powyższego, skoro z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika bezspornie aby uszkodzenia drzwi dokonała pozwana W. Ł., to roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dlatego też zasadnym było oddalić powództwo w całości.